

L.S.,

middels deze reactie wil ik u laten weten dat ik het niet eens ben met het wetsvoorstel.

Ik zou graag willen dat thuisonderwijs na schoolgang ook toegestaan wordt. De huidige regels en de regeling voorgesteld in het nieuwe wetsvoorstel zijn naar mijn idee te restrictief. Naar mijn mening zou het goed zijn als thuisonderwijs toegestaan is voor ieder gezin. Daarbij is het wel van belang dat er een bepaalde mate van controle is op de uitvoering en inhoud van het onderwijs. Echter, de manier waarop nu wordt voorgesteld is te beperkend voor de ruimte die thuisonderwijs juist kan bieden om onderwijs echt aan te passen aan het kind.

Het lijkt mij ook goed als er ondersteuning is voor thuisonderwijzers. Het doel lijkt nu het thuisonderwijs zoveel mogelijk te ontmoedigen en om te vormen tot het schoolse onderwijs, zij het op een andere locatie, namelijk thuis.

Ik worstel al jaren met het feit dat mijn oudste twee kinderen op school geen passend onderwijsaanbod kunnen krijgen. Zij zijn meer-/hoogbegaafd en een van de twee combineert dat met dyslexie. Voor zover leerkrachten dit al herkennen of dit aannemen na onderzoek door een psycholoog, zijn zij niet in staat het onderwijs aan te passen. Wij merken dat onze kinderen hieronder lijden en dat dit hun ontwikkeling belemmert. Bovendien ontwikkelen zij gedrag om in de klas te overleven dat verderop in hun leven negatief uit gaat pakken (onderpresteren, uitdaging vermijden, zichzelf afzonderen). Alle goed bedoelde wetgeving ten spijt. In de praktijk is het voor de meeste leraren en scholen onmogelijk om in een klas met 30 kinderen het onderwijs voor enkelingen aan te passen op een manier die zo ver afstaat van het gemiddelde. Ook als leerkrachten wel enigszins begrijpen wat nodig is. Ook merken wij dat een klas met 30 kinderen voor lang niet alle kinderen, iig niet voor de onze, de ideale leeromgeving is.

Tijdens de periode van schoolsluiting in de corona-periode hebben wij onze kinderen zien opbloeien. En zij hebben ervan genoten en keken er niet naar uit om weer naar school te gaan. Onze zoon is in de loop der jaren enorm gaan onderpresteren, maar heeft na enkele weken thuis zijn werktempo meer dan verdubbeld. Zo had hij tijd voor extra verdiepende en verbredende opdrachten, die hij van mij kreeg. Eindelijk waren zijn enthousiasme en leergierigheid terug. De afgelopen jaren hadden die plaatsgemaakt voor onverschilligheid en desinteresse. Een andere positieve ontwikkeling is dat hij in deze periode bijna dagelijks positieve sociale contacten opdeed met andere kinderen (in de buurt). Dit itt tot in de klas, waar hij zich na periodes van gepest en/of buitengesloten te zijn zoveel mogelijk afzondert.

Onze dochter is behoorlijk faalangstig en perfectionistisch. In de klas kan ze daarmee makkelijk weggomen. Ze doet alles met twee vingers in haar neus en er is geen uitdaging. Die vermijdt zij ook zoveel mogelijk en haar leerkrachten interpreteren dat als dat zij dus geen extra uitdaging nodig heeft. In de periode van thuisonderwijs heb ik haar wel extra opdrachten gegeven, omdat zij met het gewone schoolwerk in een klein uurtje klaar was. Ik heb haar stukje bij beetje uitgedaagd om buiten haar comfort-zone te treden en nieuwe dingen te leren, met het risico op falen. En hoewel het haar veel frustratie heeft opgeleverd, begon zij er ook langzaam plezier in te krijgen tegen het einde van die periode.

Ik ben heel benieuwd hoe deze ontwikkelingen zouden hebben doorgezet bij beiden.

Eenmaal terug op school hebben wij meerdere gesprekken gehad met de directrice en leerkrachten. De directrice toonde begrip, maar gaf ook direct aan dat zij op school niet kunnen bieden wat thuis mogelijk is. Leerkrachten gaven aan dat het mooi was dat onze zoon thuis zijn werktempo flink verhoogd had. Maar in plaats van te erkennen dat hij het werk dus wel prima aankan en meer uitdaging wil, wilden ze nu eerst maar eens gaan kijken of hij dat in de klas blijft volhouden. Ik heb er

grote moeite mee te zien waarom onze kinderen beter onderwijs kunnen ontvangen op school dan thuis.

De grote meerwaarde van school die door een intern begeleider genoemd wordt (de klas is de maatschappij in het klein), is nauwelijks een meerwaarde. De maatschappij in het klein vind je immers op zoveel meer plekken. En een stuk realistischer ook.

Wat mij dwars zit aan het feit dat thuisonderwijs na schoolgang nu niet mogelijk is, is dat van ouders wordt gevraagd om, als zij al bekend zijn met thuisonderwijs, al voordat het kind 5 jaar wordt (of in de praktijk 4 jaar) in te schatten dat de wisselwerking kind-school niet goed zal uitpakken. Daarvoor is kennis nodig van de dagelijkse praktijk van het onderwijs op school, tot in details. En kennis van het aanpassingsvermogen daarvan aan individuele kinderen. En vooral kennis van de toekomstige ontwikkeling van je kind, die je als ouder onmogelijk kan hebben op dat moment. Hoe kun je als ouder van een 4-jarig kind nu weten hoe de unieke combinatie van jouw kind, met zijn karakter, intelligentie, etc. en de gekozen school zal uitpakken? Wij hebben destijds niet gedacht dat schoolgang niet goed zou zijn voor onze kinderen.

Als e.e.a. dan niet goed loopt, proberen veel ouders, ook wij, om bij te sturen in gesprek met school, desnoods door expertise van buitenaf te betrekken. En echt, alles in goed overleg. We hebben veel begrip voor de beperkingen die er op school zijn. Een leerkracht voor een klas met 30 kinderen, waarin de onze niet de enige zijn die afwijken van het gemiddelde, heeft beperkingen. Maar soms lukt het niet om tot een oplossing te komen. Wij vinden nog steeds weinig gehoor. Er is nog steeds, ondanks dat sommige leerkrachten en de directrice wel zien dat er iets nodig is, nauwelijks iets mogelijk. Niet iets dat zoden aan de dijk zet.

Andere ouders wisselen, desnoods meerdere keren van school. Ook wij hebben hierover nagedacht en stappen ondernomen. Echter gezien lange wachtlijsten is aanmelden op een andere school in de buurt zinloos. En het is nog maar de vraag of een andere school dan goed uit zou pakken. Voor onze kinderen is een wisseling die geen verbetering biedt zeker niet wenselijk.

Ik merk dat voor kinderen een rustige, veilige omgeving belangrijk is om tot leren te komen. Voor onze kinderen is een klas van 30 kinderen per definitie al te druk en onveilig. Dat is heel jammer. Maar des te spijtiger is het dat zij daar dan toch heen moeten, omdat men nu eenmaal van mening is, dat dit toch een betere leeromgeving is voor hen. En ondanks mooie lessen over de gelijkwaardigheid van iedereen, leren zij in de praktijk toch vooral dat zij, zoals zij in elkaar zitten, beter niet zichzelf kunnen zijn. Na een schooldag zijn onze kinderen heel vaak zeer geprikkeld. Zij hebben niet zichzelf kunnen zijn en hebben weer 6,5 uur lang de dag moeten 'overleven'. Het is onmogelijk om in de paar uur die er daarna nog resten te compenseren wat zij op school missen. Het zou ook niet goed zijn.

Ik zie, dat in een poging om gelijke kansen te bieden aan alle kinderen, er juist kansen ontnomen worden aan bepaalde kinderen. Mijn kinderen hebben veel mogelijkheden. Zij kunnen snel leren. Maar daar moet wel op ingespeeld worden. Daarnaast hebben zij ook zwakkere kanten, ook daar moet actief op ingespeeld worden, om problemen later te voorkomen. Leerproblemen, psychische problemen. Zij moeten zichzelf leren kennen en leren omgaan met hun zwakke en sterke kanten. Juist zodat zij toegerust zijn om hun plek in onze maatschappij in te gaan nemen. Het voelt zeer onrechtvaardig dat ik mijn kinderen dit niet mee mag geven.